

● A44A - CQ WW RTTY z Muscatu

Poprvé za posledních šest let jsme během srpnových Perseid nedali naši každoroční týdenní Meteor Scatter léčebnou vyjížďku s cílem aktivování vzácných evropských čtverců na 144 MHz. A musíme přiznat, že nám z toho nakonec bylo docela smutno. Během mnoha telefonátů se Sanem A45TT kolem výroby nového HW pro jejich klubovou stanici A47RS - a také pro plánovanou DXP na VU7 - padla opakovaně i nabídka, zda bychom se nechtěli zúčastnit nějakého CQ WW z jejich nově budované stanice A44A. Napadlo nás, že bychom si to mohli vynahradiť a skloubit KV i VKV ze zajímavé DXCC. Sultanát Omán, jak zní jeho oficiální název, je stále celkem málo známou destinací, a taky to bude bezva zkušenost - zjistit na vlastní uši, jak to z těchto končin na KV reálně chodí. (obr. 1 – Radioklub A47RS alias A44A)

Asi by se v úvodu slušelo o tomhle státečku napsat pár základních informací. Sultanát Omán je stát v jihovýchodní části Arabského poloostrova, rozkládající se na pobřeží Arabského moře a Ománského zálivu. Na jihu sousedí s Jemenem, na severu se SAE a nejdelsí hranici má na západě se Saudskou Arábií. Ač má dnes Omán kolem 4,5 milionu obyvatel, více než polovinu tvoří přistěhovalci a zároveň pracovní síla z Bangladéše, Pákistánu, Indie a Srí Lanky. Celková rozloha je více než čtyřikrát větší než rozloha našeho milého a malého Česka. Omán je dědičnou absolutní monarchií bez jakýchkoliv politických stran, které tady očividně nikomu nechybí. Od roku 1970 je panovníkem dnes již 77 letý sultán Kábus bin Saíd z dynastie al-Saídů. Kromě toho, že dokázal vybudovat z dříve zaostalého státečku dnešní moderní a bohatý stát, je pro nás kouzelné především to, že až potkáte na pásmu značku A41AA, nebude to nikdo jiný než sám sultán Kábus bin Saíd osobně.

Tak a zpátky k závodu. Jelikož stavíme v OK již jedenáctým rokem své vlastní KV QTH a CW a SSB části CQ WW jsou pro nás hlavní závody v roce, navrhli jsme, že doletíme na CQ WW RTTY. To bylo menší překvápko, neboť z Ománu se ještě nikdy v historii žádné Multi v CQ WW RTTY nejelo... Přesto San odepsal obratem. Rádi nás přivítají a alespoň se to prý od nás trochu přiučí. Samozřejmě si od Honzika OK2ZAW objednali i kupu jeho nových výrobků, čímž je budou mít zprovozněné od toho nejpovolanějšího, hi. Navíc jsme se dohodli, že tam před

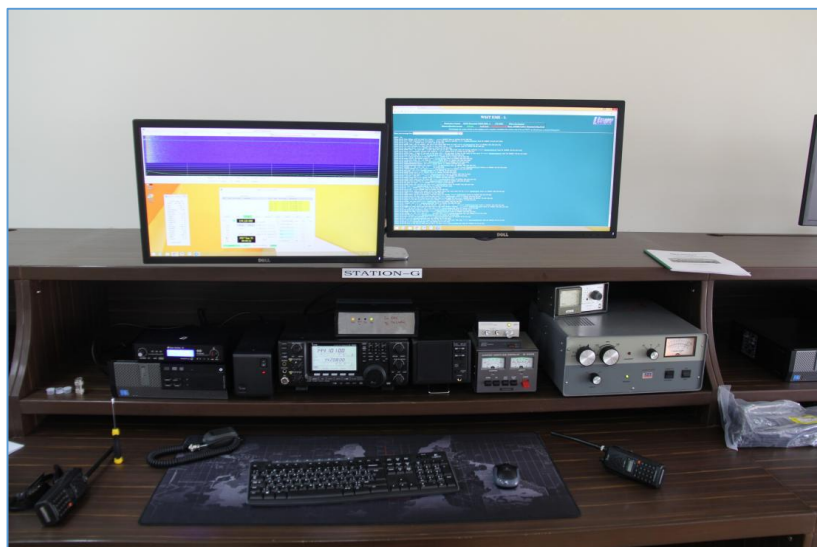
závodem postavíme i další antény na spodní KV pásma, které využijí i v následujících závodech. (obr. 2 – Úžasné vysílací pracoviště A44A)

Složitější otázkou byl výběr kategorie. Díky poloze Ománu, který je „už fakt na úplně blbém“ okraji 21. zóny, kde je to coby kamenem dohodil do nedalekého Pákistánu a kde na kopcích nahodíte i VU FM převaděče, bylo předem dané, že díky velké vzdálenosti do EU (jen do Prahy je to téměř 5 000 km) a především už zcela fatální vzdálenosti do NA, nepůjde konkurovat úplně nejlepším světovým týmům.

Navíc i samotný CQ WW RTTY je atypický tým, že oproti CW a SSB části jsou zde násobičem jak klasické DXCC a CQ zóny, tak bohužel i USA státy a VE provincie. To v našem případě znamená minimálně minus 100 násobičů, a to ještě před samotným začátkem závodu. Abychom i přesto „měli o co hrát“, dáváme si za cíl pokus o překonání stávajícího asijského CQ WW rekordu, který drží hoši z UN, a to ještě z roku 2012. Zároveň chceme, aby si zajezdili opravdu všichni právě příchozí místní HAMS, co budou na RTTY vůbec poprvé v životě, a aby jim během závodu šlo i něco vysvětlovat, hi. Tím je to dané a rozhodujeme se pro kategorii M/2, která splňuje všechna naše kritéria. Složení teamu bylo nakonec opravdu mezinárodní. Kromě nás dvou z OK, sedmi ománských a jednoho indického amatéra na závod z Dubaje přiletěl i Paul A65DR (G7SLP), který pracuje pro Emirates a školí piloty na Airbusíky A380. Paul je SSB operátor a i pro něho to měl být vůbec první závod na RTTY. (obr. 3 – Honza u sestavy 2 x 13 el na 144 MHz EME)

Pak už šlo vše ráz na ráz, Honzík se dal do výroby kupy „krabiček“ na KV a také techniky kolem plánovaného testování 144 EME. Já se mezitím pracovně toulal někde po Indii a Kazachstánu. Měsíc do odletu utekl jako voda a v úterý před závodem se potkáváme v Praze na letišti. Volíme nepatrně dražší variantu přes Dubaj, neboť v ceně letenky v ekonomické třídě máme nárok na 30 kg na osobu. Sice ve finále navážíme 66 kg plus dalších 20 kg do kabiny, ale maník za přepážkou se dobře vyspal a přimhouřil oko, možná obě, hi. Po necelých šesti hodinách letu přistáváme v Dubaji. Tam překvapeně hledáme terminál F. Překvapení nekončí ani po průchodu rentgeny v protisměru proti davu lidí, co právě přiletěli, naše kroky končí až u dveří ven přímo na runway. Po pár dotazech nás nahnali do mini autobusu s pěknými igelitem obalenými sedačkami a po dalších asi dvaceti minutách jízdy po letišti skutečně vystupujeme u terminálu F společnosti Flydubai. Následuje další hodinový let a vystupujeme do hluboké noci v hlavním městě Ománu, v Muscatu. Dle očekávání letištní kontrolu nadchne jedno z našich zavazadel plné koaxů. První dva kufry plné hliníkových boxů projely rentgenem bez problémů, avšak jakési kabely a další různé

radioamatérské „nesmysly“ ve třetím kufru už ne. Seznamujeme se tak postupně s většinou zaměstnanců letištní ostrahy a policie, hi. Vše ale probíhá naprosto korektně a po následném sepsání materiálu a zaplacení 2 x 60 USD za desetidenní víza, vystupujeme z letištní haly. Tady na nás již čeká věčně usměvavý San A45TT (VU2WH) a příjemných 30 °C s vlhkostí blízko ke 100 procentům. Odjíždíme společně do vily, kde budeme příštích 8 dní vesměs pouze přespávat, hi... (obr. 4 – EME pracoviště A43MB)

Dáváme si pár hodin spánku a v 11:00 vyběháme, plni budovatelského nadšení, ven. Ihned po otevření dveří dostáváme facku - venku je 40 °C ve stínu a slunce si to fakt pere... Nasedáme do Sanova vozítka a míříme do nedalekého centrálního radioklubu A47RS ROARS (Royal Omani Amateur Radio Society), který v závodech používá tu sexy značku A44A. První dojmy jsou brutus. Hlavní budova radioklubu je nádherná nová stavba, kde je vše absolutně dokonalé, včetně venkovních fontán a vodotrysků. Hned u vchodu nás

vítá indický sekretář, a zároveň jeden ze čtyř zaměstnanců radioklubu, Manoharan, který nám po pár minutách předává originály našich ománských licencí - Honza dostává značku A45VD a já A45VC. Po mramorových schodech vystoupáme do prvního patra klubu, kde vcházíme do ohromné vysílací místnosti. Ač jsme u nás v klubu ze založení „Icomový“, tak to, co nás tady na stolech čekalo, byla síla - 6 plně vybavených KV pracovišť, kterým vévodí 4 kusky dnes nejdražších vlajkových Kenwoodů TS-990, plus vedle se „krčící“ Yaesu FTDX-9000... A pro děcka na hraní a první krůčky na KV poslední šesté pracoviště s FT-920. No, zřejmě slušnej oddíl... Každé pracoviště je zcela nezávislé a s vlastním PA. Pokud někdo čeká i PA, co stojí jako jedna lehce jetá Octavie, tak tady je to už mnohem „normálnější“ a používají 2 x Acom 2000 a 2 x SPE EXPERT-2K (Jánošíky prý měli, ale nám z neznámých důvodů je všechny vyměnili za tyto PA). Byli jsme už na hodně Multi QTH, ale takovýchle rádiový ráj se fakt jen tak nevidí... Co se týče antén, tam už je to jiná liga a je znát, že antény nejsou stavěné contestově, ale na běžný nezávodní provoz. Na střeše hlavní budovy jsou dva stožáry, na kterých jsou umístěny vždy dvě antény pár metrů nad sebou na jednom rotátoru, buď duo nebo tribandry. No, změna je život a po mnoha letech pojedeme v CQ WW bez jediného horizontálního monobandru... (obr. 5 – Stavba KV antén)

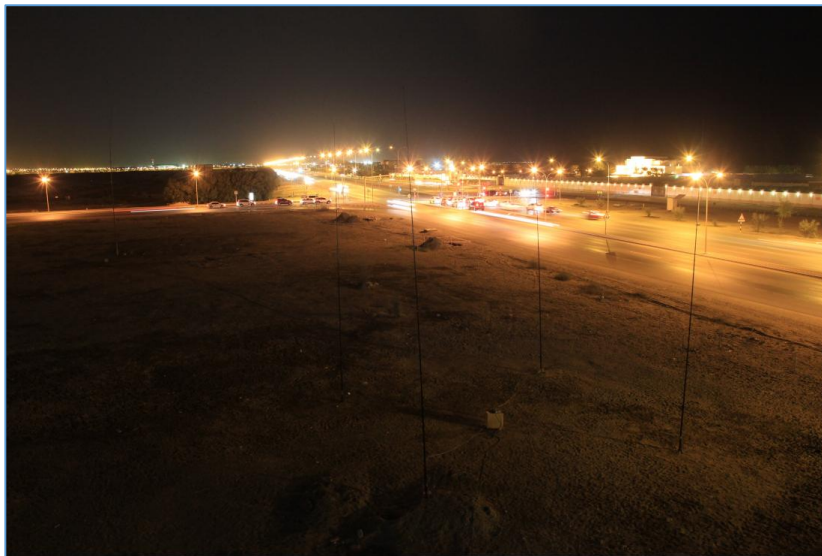
Venku se stále dají vařit vejčička na rozpáleném asfaltu. Hned jsme poučeni, že mezi 10:00 až 14:30 se ven prostě nevychází. Uvnitř radioklubu je to s teplotou přesně naopak - klimatizuje se tady zběsile, všude a pořád na 18 °C. Asi jen my dva paradoxně uvnitř docela mrzneme, hi. Využíváme času a hned míříme na střechu, kde je na mini stožárku staříčká sestava na dvojkou, 2 x 13 el. V-pol, kterou používají na FMku. A tím nám také začíná nekončící anabáze s EME, hi. Z Ománu se v celé dlouhé historii vysílalo na 144 MHz EME pouze jednou, a to v roce 2009, kdy sem doletěla DL parta a vysílali jako A43DLH. Od té doby již odsud nikdo nevyjel. Takže pro kupu „moonhams“ je Omán stále potencionální new one. Honza je z OK plně vybaven a hned prozkoumává ovládací kabely a koaxy. Vše se zdá OK, převaděče hrají, preamp zesiluje.

Ve vysílací místnosti máme k dispozici staříčkový americký papík (Commander II), a ač má dávat 800 W, zkusíme ho provozovat na 400 W. Na střechu vede asi 30 m průměrného koaxy, takže v lepším případě jde do antén 250 W. Pásmo je kupodivu až neuvěřitelně čisté, bez jediného záněje, zdá se, že všechno musí šlapat. Trošku je problém v tom, že celý den nevidíme Měsíc, neboť ve vzduchu jsou kvanta malých částicek všudypřítomného písku. Směřujeme tedy podle polohy Slunce - to je tady vidět opravdu dobře a neustále, hi - a následně upravujeme odchylku k Měsíci

dle dostupných dat na netu. Sice máme smůlu v tom, že Měsíc jde pouze pár stupňů od Slunce, ale přesto se logujeme na EME chat a dáváme své první CQ pod značkou A43MB, která nám byla vydána na přání a speciálně pro provoz EME. Místní jsou prostě fakt dokonalí, hi... Během pár minut nám píše několik stanic, že nás lehce dekódují kolem -22 dB, ale na naší straně neprochází vůbec nikdo, grrr. Brzy je jasné, že to chodí výborně, ale neseje to... (obr. 6 - A65DR - VU3MFW - A41XX - OK2ZAW - OK1MU)

Znovu kontrolujeme sdružení a sestavení samotných antén, ale vše je správně. Nakonec Honzík nachází chybu. Díky použití místních ovládacích kabelů se situace zamotala. Zelený drát na zelený knoflík, červený na červený. Co jsme to říkali o modrém a hnědém? Prohozeno napájení ANT relé a preampu. Inu LNA s BF998 nemá úplně rádo 28 V a 28 V relé zase nespíná úplně ochotně na 12 V. Tranzistory se v takovém horku zapotily ještě víc, hi. Přichází na řadu pájka na okapy a výměna 2 x BF998 v obou LNA. Ještěže jsme jich měli s sebou 8 ks, hi. Po půl hodině se navíc odporoučel kvalitní americký papík, takže proběhla cvičná sborka a rozborka. Naštěstí zlobí jen předpotopní relé a po dobře mířeném úderu je vše OK a opět vysíláme. Hodiny letí a venku už se mezitím ochladilo na snesitelných 35 °C. Končíme tedy s EME laborováním a jdeme konečně něco dělat ven na KV anténách. Klub má hned vedle budovy volný pozemek o velikosti cca 80 m x 140 m. Máme v plánu do závodu postavit 4SQ-8DIR pro 40 m, 2 vertikály s fázováním pro 80 m a přijímací K9AY.

Venku blbneme až do tmy. Před půlnocí odjíždíme lehce znaveni na hotýlek, kde ještě doháníme pitný režim, jenžto v prostorách radioklubu jest konzumace zcela zakázána. Je nám fajn, ale shodujeme se na tom, že to tu nebude úplně lehká štace, hi... (obr. 7 – 4SQ na 40 m těsně před začátkem závodu)

Ve čtvrtek je situace naprosto stejná, Měsíc je opět celý den v ilegalitě a celý EME svět nás zběsile volá... a my jsme hluchý jak polena. Je to k vzteku! Za tři hodiny, než opět venkovní teplota klesne na úroveň přežití, děláme přeci jen dvě EME QSO - jako vůbec první prochází Reinhard DK5LA, který používá našlapaných 8 x 32 cross Yagi a ještě UA3TPW. Čtvrtek opět uteče šíleně rychle - prací kolem KV - a znenadání je 23:00 a jedeme odpadnout do vily.

EME nám nedá spát a ač už je pátek, stále pokračujeme v pokusech. V jedné kombinaci azimutu a elevace najednou padá šumové pozadí celého pásma o 9 dB a rázem stanice procházejí. Za necelou hodinu se daří 7 QSO, včetně prvního OK - Jardy OK1RD. Jarda opět zcela správně zkouší naši bdělost a ostražitost, když v průběhu QSO mění značku na OK7XX, hi. Vše se ale daří po pár minutách vyřešit a QSO stíháme dokončit. Pak už se ale Měsíc opět posouvá do pozice, kde už nikdo neprochází. Zkoušíme nasimulovat všechny polohy Měsíce a celé jeho

denní trajektorie, ukazuje se, že jsou pouze dvě kombinace azimutu a elevace, kde nám klesne úroveň na použitelnou mez, chjo. Dostáváme se tím do úplně nového systému práce na EME. Namísto přesného dohánění polohy Měsíce směřováním našich antén fungujeme obráceně, takže naopak Měsíc musí dohonit naši pozici antén, kde nemáme rušení. Čekáme tedy, až se Měsíc dostane i do té druhé „díry“ a během této hodiny děláme dalších 10 stanic, včetně Martina OK1UGA z našeho rodného QTH. Tím je alespoň záhada naší hluchoty vysvětlena - něco nám v blízkém okolí brutálně zvedá šum po celém pásmu. Dokud neidentifikujeme jeho zdroj, nemá cenu mimo tato dvě okna pokračovat. Navíc už je pátek

odpoledne a závod má za 12 hodin začínat a KV antény jsou stále ještě na zemi... (obr. 8 – 100 km od Muscatu)

KV antény doděláváme již za tmy s halogeny. V Muscatu vychází díky časovému posunu začátek závodu až na sobotních 4:00 místního času, takže alespoň na 3 hodiny ještě tvrdě usínáme. Závod rozjíždíme na klasických 40 m a 80 m. Za první hodinu je v logu 117 QSO a vůbec prvním z OK je Zdeněk OK3RM na 80 m, fajnej signál. Od začátku závodu jsme připojeni na Online-score, kde jsou i naši hlavní konkurenti v M/2 - LX7I, S51A a K9CT. Ač se tomu divíme, zatím nám LX7I ani S51A nijak závratně neutíkají. Za druhou hodinu přibývá 90 QSO a už netrpělivě vyhlížíme, kdy se objeví něco na dvacíně. Ta je ale stále mrtvá a nezbývá nic jiného, než dál paběrkovat na spodních. V 2:01 GMT se na 20 m objevuje první signál a během chvíle přeladujeme RUN z 80 m. V 2:24 GMT prochází na dvacíně první tříbodové QSO do EU, kterým je OH8A. Neustále hlídáme i 15 m, neboť to je jediné pásmo, kde naivně věříme, že bychom mohli být naopak my oproti EU ve výhodě. A první QSO na 15 m přichází skutečně brzy a už v 2:45 GMT děláme YB1AR. Počínaje 3:00 GMT jedeme RUNy souběžně na 20 m a 15 m a přichází naše doba - EU si o 15 m RUNu může nechat jen zdát a nám jede krásný JA pileup. Sice jednobodový, ale přibývá to. Díky tomu se dostáváme v 5:00 GMT na průběžné 1. místo na světě a v logu je 560 QSO. Kulaté QSO s nr. 1000 padá už v 8:40 GMT a všem konkurentům se každou hodinu vzdalujeme, jde to skvěle.

Po čtvrtině závodu máme 1.400 QSO a šlape to až neuvěřitelně dobře, náskok je už téměř milion bodů. Úžasná je patnáctka, která chodí téměř 13 hodin v kuse až do 16:30 GMT. Naopak zklamáním je tady dvacka, která zkape už půl hodiny po patnáctce. Už v 17:00 GMT jsou vrchní bandy v A4 mrtvé, grrrr. Karta se obrací a okamžitě začínáme ztrácet získaný náskok. Dalších 9 hodin je na budku a od sobotních 17:00 GMT až do nedělních 2:00 GMT jsme pouze na 40/80 m a rate brutálně padá. Oproti rodnému OK se v Muscatu zavřela dvacina o celých 7 hodin dřív...

Tím pádem se nekoná i téměř celé okno na amíky, chjo... V polovině závodu v 0:00 GMT máme i tak 2.450 QSO a stále to vypadá slušně. (obr. 9 – NA suku v Muscatu)

Vrchní pásma se v neděli otevírají téměř ve stejnou dobu. Dvacka v 2:30 GMT a 15 m v 2:50 GMT. Konečně to zase začíná valit, ale ztráta nabraná na 80/40 je ohromná a rázem jsme za LX7I, S51A i K9CT. Nedělní CONDX jsou oproti sobotě na vrchních pásmech o něco lepší - hlavně díky tomu se nám nakonec podaří udělat alespoň těch 25 USA násobičů na 15 m a 41 USA násobičů na 20 m. Zábava končí opět kolem 17:00 GMT, kdy téměř společně zkapou 15 m i 20 m a až do konce závodu jsme opět pouze na 40/80 m. Závod končíme s 4.070 QSO a 6,6 miliony bodů brutto. Před námi jsou nakonec pouze LX7I a ZF1A, kteří byli za bukem, super! Stávající kontinentální rekordík jsme překonali asi o půl miloše, takže teprve až kontrola ukáže, zda se povedl skutečně překonat anebo odolat. Ať už to ale dopadne jakkoliv, závod byl naprosto super. A na to, že většina operátorů neměla o RTTY v pátek před závodem ani tuchu a vše se učili za pochodu, jsme s konečným výsledkem více než spokojeni. Navíc se ani nic nevyhulilo, což speciálně v RTTY závodech nebývá běžným jevem, hi.

Amíkosanů jsme v součtu všech pásem vydřeli jen 287 kousků - pro srovnání Standa OK7W, který jel tento závod od nás z Políčka, jich dělal jen na samotné dvacíně téměř 600, hihi. Kdo by odsud čekal nějaká závratná čísla jablek, tak by se bohužel přepočítal - v logu jich máme 313. Což je dané i tím, že jakmile se otevře EU, točí se prostě s jedinou anténou ihned na tříbodová EU QSO, neb jednobodový JA jsou pak vždy ztráta. Nejvíce QSO bylo do DL - 459, I - 373, UR - 315, UA - 268, SP - 173 a konečně i OK se 119 QSO.

V pondělí po závodě jsme docela našrot. Závod skončil hodinu před svítáním a během dne dospíváme všechny ty předešlé noci. Navečer se chceme jít poprvé vykoupat do 300 m vzdáleného moře. Místní nás vážně varují, že moře už je opravdu dost chladné a není to moc na koupání. Když do něj pak skutečně vlezeme, konstatujeme jediné - teplejší moře jsme ještě nikdy a nikde nezažili, musí mít urč. k 30°C, hi.

V úterý jsme opět na EME a daří se dalších 10 QSO. Procházeli jsme celý areál a jako nejpravděpodobnější původce rušení nám vychází obří klimatizační jednotky, které jsou umístěny na střeše klubu. Během závodu je samozřejmě nebylo možné vypnout, ale teď po závodě, když je klub téměř liduprázdný, k tomu dostáváme svolení. V tu ránu je po problému a šumové pozadí ihned padá o 13 dB a konečně začínáme normálně poslouchat. Navíc nacházíme v jedné z chodeb i lajnu LED světel, která produkuje další 3 dB, ale to už je vlastně sranda, hi. Karta se ale bohužel díky extrémní degradaci Měsíce naprosto obrací a najednou my jsme ti, kteří dobře slyší kupu volajících stanic, ale ony nás už, s naším setupem a díky degradaci, neberou, chjo... I přes to všechno se nakonec podařilo udělat celkem 31 EME QSO. Co je ale podstatné, především jsme tento provoz naučili i pár místních HAMŮ. Je tedy celkem reálná šance, že se Omán opět brzy na EME objeví a stane se dělatelnou DXCC. I když jak se tady říká „inšálláh“, hi... Ještě musíme pográtulovat evropské EME legendě, Francovi I2FAK, který byl jedinou stanicí, která u nás hrála „audio“ a pro kterého bylo toto spojení zdoláním magické hranice 200 DXCC na 144 MHz!

Středa je posledním dnem před naším návratem domů. Jeden z místních členů klubu se nabídnul, že nám ukáže Muscat a okolí. Rádi nabídku přijímáme a ráno vyjíždíme. Mimojiné se dozvídáme, že v Ománu jsou zkoušky pro získání radioamatérské licence - oproti našim českým - docela náročné. Uchazeči docházejí několik měsíců přímo do radioklubu, kde mají k dispozici plné vybavení klubu a zkušení HAMS vedou přípravné kurzy na samotné zkoušky. Ač to dnes pro někoho bude znít neuvěřitelně, tak jednou ze základních podmínek k

získání jakékoliv ománské licence je i zvládnutí CW - kdo při testech nepobere alespoň základní rychlost CW textu, tak prostě licenci nedostane... (obr. 10 – Poslední večer na A44A)

Během středy najedeme přes 200 km. Přes úchvatné horské soutěsky se dostáváme do Wádí Dayqah Dam, kde je vybudovaná největší zásobárna pitné vody, kterou využívá celý sultanát. Pak pokračujeme k mořskému pobřeží ke kráteru Hawiyat Najm, kde se dají na mnoha místech potkat volně žijící antilopy - a skutečně jich několik sami vidíme. Do Muscatu se vracíme silnicí vedoucí podél pobřeží, kde jsou k vidění desítky hnízdišť mořských želv. Ve městě se pak ještě aspoň na hodinu projdeme po neuvěřitelně čistém místním suku a den je pryč. Večer se naposledy loučíme s našimi novými přáteli v radioklubu a ve čtvrtek brzy ráno odlétáme přes Dubaj do Prahy.

CQ WW RTTY 2017 je minulostí. Naše ohromné poděkování patří všem členům A47RS v čele se Sanem A45TT a Hamedem A41KT. Místní pohostinnost je skutečně naprosto neopakovatelná a snad jim to jednou budeme moci aspoň trochu oplatit u nás doma v OL7M. Odlétáme spokojeni ve všech směrech - z hlediska KV závodění se jednalo o neopakovatelnou vlastní zkušenost a samotný výsledek na úrovni nového kontinentálního rekordíku je také příjemný. S jistotou můžeme říci, že v příštích RTTY závodech budou z A4 aktivní už i domácí radioamatéři, kterým se tento provoz opravdu zalíbil. A i z hlediska VKV jsme minimálně 26 stanicím na světě udělali radost neplánovanou NEW ONE a navíc i tady je šance, že někdo z místních opět na EME vyjede. Děkujeme také vám za všechna QSO v závodě. Varianta jednou za rok

přijmout nabídku a odskočit si zavysílat někam mimo EU má něco do sebe a už teď zvažujeme, kam to bude příště. Budeme se opět těšit na slyšenou!

Za českou část A44A teamu sepsali Pavel OK1MU a Honza OK2ZAW